

thingsmand, om jeg end bruger det mindre høit end han, og forøvrigt høre mine Ord intet andet Myndighedstegn paa sig end beres egen Vægt. Jeg har ganske vist søgt at gjøre dem gjældende i en langt længere Aarvælle end den ærede Landsthingsmand, saa at det maatte undskyldes, hvis jeg følte mig i Besiddelse af nogen Myndighed ved Ordet endogaa over denne Sal, men det er aldeles ikke Tilfældet.

Der er ogsaa idag talt om Hjerte og Forstand og gjort en, som jeg troer, lidt vel stærk Forskiel mellem de to Ting. Jeg troer ikke, at det er raadeligt, at Nogen giver sig af med sit Fædrelands offentlige Anliggender, som ikke medbringer begge Dele. Har han kun Hjertet, men ikke Forstanden, saa kommer han afsted som en Blindebuk, og har han kun Forstanden, men ikke Hjertet, saa føres han ligeledes meget ofte vild, til Skade for sit Fædreland. Vi maae altfaa ønske begge Dele forenede, men det forekommer mig rigtignok, som om det, det ærede Medlem, til hvem jeg sigter, yttrede om Følgerne af, at begge Forsatninger bleve bestaaende, i høi Grad vidner om, at han ikke tilstrækkeligt har den politiske Forstand, som han burde medbringe til denne Forsamling. Det ærede Medlem mente, at det kunde gaae ligesaa godt her med de 4 Kamre som i Sverrig med de 4 Stænder, men deri tager det ærede Medlem feil. I Sverrig, hvor man havde den Aarhundreder gamle Forsatning og vel at mærke kun een Forsatning, hvoraf de 4 Stænder vare Bestandsdele, saaledes at meget omstændelige Bestemmelser fastsatte, hvorledes de skulde komme til Enighed, naar de ikke paa en naturlig Maade kom dertil, — der var det en stor Hemsko paa hele Udviklingen, at man havde en saadan Forsatning, men her ville vi ved to Forsatninger og to forskjellige Grupper af lovgivende Forsamlinger, mellem hvilke Grændserne vare ubestemte og maatte være det, komme ind i det forfarligste Vildere. Hvis det ærede Medlem havde fulgt med de sidste Aars Begivenheder, vilde han vide, at der gjentagne Gange i Rigsdagens Folkething er fremkommet Forslag om at stryge f. Ex. Hoveddelen af den Bevilling, som Rigsraadet skulde anvende. Dette finant-

sielle Mellemværende vilde gjøre Fortsættelsen af de to Forsatninger aldeles umulig. Enhver, der vilde fiske i Splid og Strid herhjemme, vilde gjøre sig Umage for at bringe de to Forsatninger — om ogsaa jeg maa bruge et vulgært Udtryk, hvoraf det ærede Medlem har brugt adskillige — i Haarene paa hinanden. Der vilde ikke være nogen mere haabløs og trostesløs politisk Tilstand, end den vilde være, hvori man i ganske faa Aar vilde være kommen, hvis vi beholdt begge Forsatningerne, og det vilde det ærede Medlem have kunnet sige sig selv, naar han var istand til at see klart paa Begivenhederne uden at lade Hjertet eller Fantasiaen løbe temmelig meget af med sig. — Det ærede Medlem har dernæst glædet sig over en stor Opdagelse — og store Opdagelser høre jo til den Side, hvor han er. Hvad denne Opdagelse angaaer, maa jeg nu ærlig tilstaae, at det, at vi ikke synes om det gamle Landsting, den Tilstaaelse er efter min Mening overordentlig gammel. I det Forslag, som den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Aar (Grundtvig) har forelagt idag, findes der en lille Bestemmelse, nemlig den sidste, som den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Schmann) fuldkommen rigtig har forklaret som yttrende Mistillid til det i 1849 indsatte Landsting. Denne Bestemmelse hidrører tilbeels fra mig, og derved har jeg allerede dengang udtalt, at jeg fandt, at det var en daarlige Sammensætning af Landstinget; idetmindste i 6 Aar har jeg offentlig forsøgt den Mening ved enhver fornuftig Anledning, at Landstingets Sammensætning burde forandres. Altsaa er det ikke noget Nyt, som det ærede Medlem har opdaget her i Salen, at en stor Deel Mænd, som have en Ret til at tale med i det politiske Liv, have den Mening, at Landstingets politiske Sammensætning ikke er god, men burde forandres noget. Naar man nu dernæst som et Argument mod os anfører: Ja, men det, I ville sætte istedetfor, ansee I jo dog heller ikke for godt, saa har man fuldkommen Ret, men ligesom man i 1849 blev nydt til at gaae ind paa det, som Majoriteten af Forsamlingen dengang havde erklæret sig for, for overhovedet at komme tilende med det hele Grundlovsarbejde, saaledes